

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/111/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412010053
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Polka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5412010053.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Polku a sudkýň JUDr. Adriany Gallovej a JUDr. Márie Urbanovej, na verejnom zasadnutí konanom 17. decembra 2013 prejednal odvolania podané obžalovaným Q. I. a prokurátorom Krajskej prokuratúry Žilina proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 9T/26/2012-234 z 19.7.2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného Q. I. a prokurátora z a m i e t a , pretože nie sú dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 9T/26/2012-234 z 19.7.2013 bol obžalovaný Q. I. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistený deň si nezisteným spôsobom zaobstaral umelohmotnú striekačku so zataveným špicom, v ktorej sa nachádzal biely kryštalický prášok v objeme 1,3 ml, o hmotnosti 980 mg, ktorý obsahoval 78,8 % metamfetamínu (772 mg), ktorý je v zmysle zákona č. 139/1998 Z.z. zaradený v II. skupine psychotropných látok, čo zodpovedá 13 obvykle jednorazovým dávkam, a následne s touto striekačkou disponoval až do dňa 10.10.2009, kedy asi o 04.10 hod. bola injekčná striekačka s týmto obsahom nájdená a zaistená policajtní OR PZ Dolný Kubín pri prehliadke motorového vozidla zn. Peugeot 307 SW, ev. č. DK-417AI, ktoré viedol obžalovaný a ktoré policajti zastavili v Dolnom Kubíne, na ceste č. I/70 medzi kruhovým objazdom a svetelnou križovatkou, pričom obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/182/2003 zo dňa 9.3.2005, právoplatným 2.8.2005, uznaný vinným zo spáchania trestného činu podľa § 187 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 140/1961 Zb. v znení platnom do 9.3.2005.

Za to okresný súd obžalovanému podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 2, ods. 7 Tr. zák., za použitia § 42 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, na výkon ktorého obžalovaného podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. obžalovanému uložil ochranný dohľad vo výmere 2 roky.

Zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. okresný súd zrušil výroky o trestoch uložených obžalovanému
- rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 9T/34/2012 zo 17.1.2013, vrátane výroku o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 3To/38/2013 z 23.5.2013;
- rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 9T/15/2011 z 24.11.2011 a
- trestným rozkazom Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/21/2011 zo 7.9.2011,

ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky o trestoch obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozsudku okresného súdu podal riadne a včas odvolanie obžalovaný. Podanie odvolania odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu nasledovne: „Okresný súd mal na základe vykonaného dokazovania za to, že bolo spoľahlivo a jednoznačne preukázané, že žalovaný skutok sa stal, je trestným činom a spáchal ho obžalovaný, ktorý je za jeho spáchanie trestne zodpovedný. Za rozhodujúci dôkaz považoval nájdenú injekčnú striekačku obsahujúcu biely prášok, ktorý bol neskôr identifikovaný ako omamná látka - pervitín. Okresný súd súčasne v rámci odôvodnenia rozhodnutia súčasne zdôraznil, že táto injekčná striekačka bola ako dôkaz získaná zákonným spôsobom, pričom poukázal aj na fakt, že pritom vychádzal z názoru vysloveného krajským súdom a súčasne poukázal aj na konštatovanie Ústavného súdu SR uvedeného v rozhodnutí vedenom pod sp. zn.: I ÚS 363/2009, podľa ktorého motorové vozidlo ako huteľná vec nie je tzv. iným priestorom v zmysle ust. § 99 ods. 2 TP. Okrem toho súčasne uviedol, že prehliadka vozidla bola vykonaná vo vzťahu k osobám, ktoré boli pristihnuté pri páchaní trestného činu (ust. § 101 ods. 3 TP), a preto predchádzajúci súhlas prokurátora na vykonanie prehliadky nebol ani potrebný. Ďalej potom okresný súd zdôraznil, že mi predmetná injekčná striekačka patrila, že som priznal jej cieľavedomú držbu, že som vedel, čo je obsahom striekačky a že bola určená pre moju osobu. Vo vzťahu k môjmu tvrdeniu, že zaistené množstvo drogy by mi postačovalo na 3-5 dávok, potom okresný súd uviedol, že toto obhajobné tvrdenie neakceptoval s odôvodnením, že je potrebné rozlišovať pojmy „jednorazová dávka“ a „denná dávka“, kde súčasne uviedol, že dlhodobý konzument spotrebuje za deň väčšie množstvo drogy, čo však znamená, že počas dňa spotrebuje (užije) viac obvykle jednorazových dávok (čiar). Okresný súd súčasne konštatoval, že slovné spojenie „obvykle jednorazová dávka“ (ust. § 135 zákona č. 300/2005 Z.z., Trestný zákon v znení neskorších predpisov - ďalej len „TZ“) nemožno vykladať vo vzťahu ku konkrétnemu páchatelovi, ale z objektívneho hľadiska, kde súčasne poukázal na rozhodnutie publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu ČR vedené pod Rt 46/2000. V danej súvislosti ešte pripodobnil túto trestnú činnosť k trestným činom na úseku dopravy spáchaných pod vplyvom alkoholu, kde je rozhodujúci údaj o objeme požitého alkoholu. Okrem toho potom okresný súd súčasne poukázal na judikované rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č. Jtk-14/11, podľa ktorého určovanie obvykle jednorazovej dávky na základe vyjadrenia obvineného nemožno pripustiť a že pre vyvodenie trestnej zodpovednosti nie je namieste určovať obvykle jednorazovú dávku marihuany podľa závislosti konzumenta, ale podľa empirických poznatkov a z obvyklých zvyklostí. Vyššie uvedené potom okresný súd aplikoval aj na danú vec, keď uviedol, že jedna dávka pervitínu (jedna čiara) predstavuje objem 0,1 ml, kde v tomto smere prihliadol aj na zverejnené zistenia Národného monitorovacieho centra pre drogy zriadeného pri Úrade vlády SR, z ktorého vyplýva, že jeden kubík (1 ml) pervitínu predstavuje 10 dávok (čiar). Okresný súd potom súčasne poukázal na moje vyjadrenie, že z jedného kubíka je možné „vyrobiť“ 8 až 10 dávok. Na základe uvedených skutočností potom prvostupňový súd konštatoval, že v injekčnej striekačke sa nachádzalo 1,3 ml pervitínu a teda sa jednalo o 13 dávok. Vo vzťahu k osobitnému kvalifikačnému znaku v zmysle § 172 ods. 2 písm. a) TZ okresný súd uviedol, že tento bol naplnený s odkazom na odsúdenie vo veci sp. zn.: 2T/182/2003, kde som bol rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 9.3.2005 uznaný vinným zo spáchania trestného činu „nedovolennej výroby a držby omamnej látky...“ podľa ust. § 187 ods. 1 písm. b), písm. d) zákona č. 140/1961 Zb. Porovnaním skutkových podstát dospel okresný súd k presvedčeniu, že trestný čin, za ktorý som bol odsúdený vo veci 2T/182/2003, by teraz zodpovedal trestnému činu podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) TZ. S vyššie uvedeným rozsudkom a jeho odôvodnením jednoznačne nesúhlasím, nakoľko ho považujem za zjavne nesprávny, navyše keď okresný súd pri svojom rozhodovaní zásadným spôsobom pochybil, a to vo viacerých prípadoch. V prvom rade je potrebné uviesť, že neobstojí názor okresného súdu, že obvykle jednorazová dávka je pojmom, ktorý je potrebné vykladať z objektívneho hľadiska. Takýto názor je totiž v priamom rozpore s ust. § 135 TZ, resp. 171 TZ, nakoľko jednorazová dávka na použitie nie je dávkou konštantnou, ale individuálne sa meniacou v závislosti od jedinca (konzumenta), najmä s prihliadnutím na stav jeho fyzickej a psychickej dispozície a závislosti. Pre rozhodnutie o naplnení znaku „obvykle jednorazová dávka“ je tak potrebné vychádzať z miery závislosti konkrétneho páchatel'a a druhu drogy, nakoľko slovenská právna úprava skutočne neumožňuje stanoviť paušálne množstvo omamnej a psychotropnej látky ako obvykle jednorazovú dávku na použitie všeobecne, preto je potrebné v konkrétnom prípade stanoviť množstvo takejto dávky individuálne. V obdobnom duchu poukazujem aj na komentár k Trestnému zákonu, kde je uvedené, že: Každý ľudský organizmus znáša pôsobenie rovnakej látky v tej istej koncentrácii inak (napr. dlhoročný narkoman potrebuje pre svoju jednorazovú dávku vyššiu koncentráciu účinnej látky alebo väčšie množstvo drogy ako človek, ktorý drogu požil prvýkrát, inak ju bude znášať stodvadsať kilogramov vážiaci muž a inak päťdesiat-

kilogramová žena), preto je nevyhnutné prihliadať pri určovaní obvyklej jednorazovej dávky drogy aj na konkrétneho konzumenta. (Trestný zákon: všeobecná časť: komentár/Eduard Burda... (et al.). 1. vyd. - v Prahe: C.H.Beck, 2010, 1026-1027 s.). Obdobne sa vyjadruje aj JUDr. Čentéš, ktorý definuje obvykle jednorazovú dávku ako individuálne zistenú dávku omamnej látky v množstve obvyklom pre konkrétneho užívateľa, ktorá zodpovedá stupňu jeho závislosti od takejto látky a ktorá je spôsobilá po jej aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, resp. znamená nebezpečenstvo pre jeho život alebo zdravie, vrátane vyvolania nebezpečenstva návyku na užívanie takejto látky (hmotnoprávne aspekty trestnej činnosti páchanej v súvislosti s nealkoholovou toxikomániou v Slovenskej republike, JUDr. Jozef Čentéš, PhD, 2007). Okrem toho nie je ani zrejmé, prečo sa súd zaoberal pojmom „denná dávka“, ktorý je v danej súvislosti zjavne irelevantný, nakoľko z pohľadu trestného práva je podstatnou práve iba „obvykle jednorazová dávka.“ Rovnako je nesprávny aj odkaz na trestnú činnosť na úseku dopravy v súvislosti s požitým alkoholom, nakoľko obe trestné činnosti (drogová trestná činnosť a trestná činnosť na úseku dopravy spáchaná pod vplyvom alkoholu) majú úplne iný základ a trestnoprávna zodpovednosť vychádza z úplne iných predpokladov. Takisto potom neobstojí odkaz na český judikát R 46/2000, nakoľko uvedené rozhodnutie síce objektívizuje určité množstvo ako väčšie ako malé, ale súčasne je v ňom uvedené, že je potrebné individualizovať tzv. spotrebnú držbu (v závislosti od stupňa závislosti konkrétneho užívateľa), a preto ide o kombináciu individuálneho a objektívneho prístupu. Navyše od roku 1999 došlo k zásadnej zmene medzi slovenskou a českou právnou úpravou, kde každý štát má už svoj nový trestný zákon (na Slovensku od 1.1.2006 a v Českej republike od 1.1.2010), ktorý je založený na iných princípoch, pokiaľ ide o drogovú trestnú činnosť, a preto je aj obecné použiteľnosť daného judikátu v rámci slovenskej úpravy prakticky nulová. Uvedené pochybenie zo strany okresného súdu, kedy zdôrazňoval objektívne hľadisko vo vzťahu k obvykle jednorazovej dávke, vyústilo - za situácie, kedy nezohľadnil moje vyjadrenie - do zásadného procesného pochybenia vo vzťahu k dokazovaniu, nakoľko nebol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie (ust. § 2 ods. 10 TP). V danej súvislosti opätovne poukazujem na komentár k Trestnému zákonu, kde je uvedené, že: Pokiaľ ide o omamné a psychotropné látky určené na požívanie podľa § 135 TZ, je jasné, že táto droga je určená na ovplyvňovanie psychiky konkrétneho konzumenta, a preto nevykonanie znaleckého dokazovania ohľadom stupňa, aké konkrétne množstvo a koncentrácia zodpovedá u tohto konzumenta obvyklej jednorazovej dávke, je také závažné porušenie práv obvineného, že rozhodnutie, ktoré nemá za podklad takéto dokazovanie, je potrebné zrušiť (Trestný zákon: všeobecná časť: komentár / Eduard Burda... (et al.). - 1. vyd. - v Prahe: C.H.Beck, 2010, 1027 s.). To všetko samozrejme v kontexte skutočnosti, že som bol v čase spáchania skutku osobou dlhodobo závislou na užívaní pervitínu (čo ostatne preukazuje aj moje predchádzajúce odsúdenie za drogovú trestnú činnosť a súčasne aj moje vyjadrenia) a sám som sa jednoznačne vyjadril ku tomu, že zaistené množstvo pervitínu by mi postačovalo na 3-5 dávok. Napriek tomu však okresný súd vychádzal iba z obecných a vágnych informácií, že bolo zaistených 1,3 ml pervitínu bez toho, že by navyše vyhodnotil napríklad štruktúru a zrnitosť daného materiálu, kde samozrejme objemové množstvo je závislé aj od týchto vlastností. Prvostupňový súd si tak na zásadnú otázku ohľadom množstva, ktoré potrebujem ako svoju obvykle jednorazovú dávku, odpovedal sám bez toho, že by zohľadnil relevantné podklady a dôkazy, a to iba s poukazom na zápisnicu o prehliadke motorového vozidla, fotodokumentáciu z danej prehliadky a zistenie Národného monitorovacieho centra pre drogy, kde však bol údaj o množstve iba orientačný, nakoľko uvedená správa sa primárne vzťahovala k cene jednotlivých drog na ulici. Na druhú stranu však vôbec nezobral do úvahy moje vyjadrenie, že zaistené množstvo by mi postačovalo na 3-5 dávok a fakticky tak pri svojom rozhodovaní nezohľadnil jeden zo základných dôkazov, akým bezpochyby je výsluch obvineného (ust. § 119 ods. 2 TP). Takýto postup je o to viac zarážajúci, že zaistené množstvo drogy bolo v objeme, ktoré aj obecné hraničí s množstvom určeným pre vlastnú spotrebu (desaťnásobok obvykle jednorazovej dávky - ust. § 135 ods. 2 TZ). Za daných okolností je tak skutočne dôvodný záver, že okresný súd zásadným spôsobom pochybil, keď sa pri určovaní obvykle jednorazovej dávky vôbec nezaoberal mojou osobou, ako osobou konkrétneho konzumenta a vychádzal z vágneho tvrdenia, že je potrebné posudzovať obvykle jednorazovú dávku z objektívneho hľadiska. Pri posudzovaní pojmového znaku obvykle jednorazová dávka na použitie je teda skutočne potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a individuálne zohľadňovať tieto skutočnosti vo vzťahu k osobe páchatel'a (užívateľa), jeho závislosti, kvantite a kvalite omamnej a psychotropnej látky, a to samozrejme tým skôr, že všetky kritériá boli a sú okresnému súdu známe, a to tak moja osoba, ako aj stupeň mojej závislosti na pervitíne a súčasne aj jeho kvantita a kvalita. V tomto smere je navyše dôkazná situácia uľahčená, nakoľko predmetom posudzovania by som bol iba ja a nie iné neustanovené osoby. V danej súvislosti ešte poukazujem napríklad aj na stanovisko Najvyššieho súdu SR vyjadrené v rozsudku sp.zn.: 6 Tz 17/2001, v ktorom konštatoval, že nie je možné stanoviť všeobecne platnú paušálnu dávku drogy, ktorá stačí na

akékoľvek ovplyvnenie psychiky človeka. Na margo vyššie uvedeného teda dopĺňam, že ak okresný súd neakceptoval moje vyjadrenie, mohol si zaobstarat' odborné vyjadrenie alebo nariadiť znalecké dokazovanie, pričom podľa judikatúry posúdenie týchto otázok nie je vyšetrením duševného stavu a tieto skutkové okolnosti možno odborne dokazovať aj pribráním iba jedného znalca z odboru zdravotníctva - odvetvie psychiatria (R 61/2003). Na základe týchto výsledkov potom bolo možné zistiť, aké konkrétne množstvo omamnej a psychotropnej látky (pervitínu) predstavuje moju obvykle jednorazovú dávku. Za daných okolností je teda skutočne zrejmé, že nie je namieste postih podľa ust. § 172 TZ, ale iba podľa privilegovanej skutkovej podstaty podľa ust. § 171 TZ, nakoľko nebolo zistených viac ako 10 obvykle jednorazových dávok na moje použitie. Okresný súd potom zásadne pochybil aj v ďalšom prípade, keď uviedol, že bol mojím konaním naplnený aj osobitný kvalifikačný znak v zmysle ust. § 172 ods. 2 písm. a) TZ, pretože som bol za takýto trestný čin v minulosti odsúdený, pričom toto odsúdenie nie je zahladené. Hoci síce prvostupňový súd uviedol, že porovnával skutkové podstaty trestného činu podľa ust. § 187 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 140/1961 Zb., Trestný zákon v znení účinnom do 31.12.2005, za ktorý som bol rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín zo dňa 9.3.2005 sp. zn.: 2T/182/2003, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 2.8.2005, o.i. uznaný vinným zo spáchania trestného činu „Nedovolená výroba a držba omamnej látky...“, s trestným činom podľa ust. § 172 TZ, dospel k nesprávnym záverom, nakoľko toto predchádzajúce odsúdenie nespĺňa podmienku odsúdenia za „taký čin“, ako je to uvedené v § 172 ods. 2 písm. a) TZ. Podľa ust. § 172 ods. 2 TZ odňatím slobody na 10 (desať) rokov až 15 (pätnásť) rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a už bol za taký čin odsúdený. Z hľadiska objektívnej stránky sa pri ust. § 172 ods. 1 TZ vyžaduje, aby páchatel neoprávnene konal niektorým zo spôsobov uvedených v tomto odseku. To znamená, že sa postihuje neoprávnená držba omamnej alebo psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora a nakladanie s nimi vo všetkých formách uvedených v odseku 1 písm. a) až d), ale nie pre vlastnú potrebu, a to bez ohľadu na konkrétne množstvo tejto látky. Rozhodujúce bude preukázanie okolnosti, že páchatel mal túto látku v držbe, prípadne s ňou nakladal uvedeným spôsobom, a to na účely jej predaja alebo distribúcie ďalším osobám, teda nie pre vlastnú potrebu. Ako je však zrejmé z rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín z 9.3.2005, sp. zn. 2T 182/03 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline z 2.8.2005, sp. zn. 1To 177/05, ja som odsúdený za to, že som si pre seba zadovážil a prechovával omamnú látku (ust. § 187 ods. 1 písm. b/, d/ zákona č. 140/1961 Zb., Trestný zákon v znení účinnom do 31.12.2005). To znamená, že ja som v minulosti nebol odsúdený za tzv. dílerstvo. V súčasnej právnej úprave sú však páchatelia prechováajúci omamné látky pre vlastnú potrebu postihovaní podľa § 171 TZ, a pokiaľ tak konajú nie pre vlastnú potrebu (popr. vo väčšom množstve) podľa ustanovenia § 172 TZ. Aj keď uvedené trestné činy majú spoločný názov „Nedovolená výroba omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi“, ide - práve s ohľadom na naznačené odlišnosti - o rozdielne trestné činy (prečin a zločin). Nie je preto pravdou, že trestný čin, za ktorý som bol v minulosti odsúdený, by zodpovedal trestnému činu podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) TZ, pretože v minulosti som nebol odsúdený tzv. dílerstvo, pričom nie je ani podstatné, v akom množstve mi bola v tom čase omamná látka (pervitín) zaistená. Podstatné by bolo iba to, keby som bol odsúdený za poskytnutie drogy inej osobe, za čo som však odsúdený nebol. Navyše v zákone č. 140/1961 Zb., Trestný zákon v znení účinnom do 31.12.2005 (ďalej len „starý TZ“) neexistovala taká konštrukcia, resp. také interpretačné ustanovenie, ako je v ust. § 135 TZ, kedy sa od určitého množstva (od 11 jednorazových obvyklých dávok) automaticky považuje konanie páchatela za dílerstvo, a preto nie je možné túto prísnejšiu fikciu aplikovať na trestný čin posudzovaný podľa starého TZ. Zákonodarca takouto novou právnou úpravou všeobecne vyjadril pomyselnú hranicu medzi množstvom omamnej a psychotropnej látky neoprávnené prechovávaným pre vlastnú potrebu užívateľa (hranica konzumentskej držby) a množstvom omamnej a psychotropnej látky určeným na iné neoprávnené zaobchádzanie (spravidla dílerstvo). Z uvedeného dôvodu som teda nemal byť uznaný za vinného z kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa ust. § 172 ods. 2 písm. a) TZ. Na margo vyššie uvedeného ešte poukazujem na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vedené pod sp. zn.: 6 Tdo 38/2009, ktorým som argumentoval už v rámci konania pred súdom, avšak okresný súd na toto rozhodnutie vo svojom rozsudku nijakým spôsobom nereagoval. Okrem vyššie uvedených výhrad a napriek záväznému právnomu názoru odvolacieho súdu zotrvávam na názore, že usvedčujúci dôkaz - injekčná striekačka obsahujúca biely prášok, v ktorom sa nachádzal pervitín, nebol získaný zákonným spôsobom. Opakovane tak zdôrazňujem, že službukonajúci policajti nemali dôvod na zastavenie osobného motorového vozidla, ktoré som viedol, resp. o tomto dôvode neexistuje žiaden dôkaz. V tejto súvislosti sa tak nemôžem stotožniť so záverom súdu, že neexistencia dokumentácie o spôsobe vybavenia priestupku je iba vnútornou záležitosťou polície a nemá v okolnostiach veci vplyv na zákonnosť získaného dôkazu, nakoľko práve podozrenie zo spáchania priestupku malo byť dôvodom zastavenia vozidla a preto je takáto dokumentácia v tejto súvislosti zásadná. To znamená, že

služobný zákrok policajtov nemal zákonný podklad a ani dôkaz takto získaný nemožno považovať za zákonne získaný (viď obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR vedený pod sp. zn.: 5 Tdo 47/2010, popr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn.: 5 To 21/2010. Naopak vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu SR z 26.6.2012 sp. zn. 5 Tdo 47/2010 uvádzam, že toto rozhodnutie nie je v tejto veci priliehavé, nakoľko sa jednalo o prípad, kedy mala polícia vedomosť o tom, že sa obžalovaný vyhýba nástupu výkonu trestu odňatia slobody a súčasne bola vykonaná bezpečnostná prehliadka. Súčasne nesúhlasím ani s názorom, že nebol potrebný predchádzajúci príkaz alebo súhlas prokurátora, pretože išlo o situáciu, kedy som ja alebo spolujazdec (S. K.) boli osobami pristihnutými pri trestnom čine a to z toho dôvodu, že sme neboli takými osobami. Uvedené ustanovenie totiž podľa môjho názoru dopadá na situáciu, kedy sa jedná o páchanie trestnej činnosti v súvislosti s inými priestormi a pozemkami, čomu nasvedčuje aj znenie tohto odseku, kde je uvedené, že sa vzťahuje na osobu, na ktorú bol vydaný príkaz na zatknutie alebo o prenasledovanú osobu, ktorá sa ukrýva práve v týchto priestoroch. V danom prípade však nešlo o trestnú činnosť v súvislosti s daným priestorom, navyše keď v čase pred prehliadkou ani nebolo zrejmé, čo sa nachádza v predmetnej striekačke, a preto nebol namieste ani záver, že sme osobami pristihnutými pri trestnom čine. Podporne iba uvádzam, že ak by som akceptoval názor súdu, potom by automaticky každé vizuálne zistenie striekačky, popr. obálky s bielym práškom vo vozidle, znamenalo pristihnutie pri trestnom čine bez nutnosti súhlasu alebo príkazu prokurátora, čo však považujem za nemysliteľné. Vo vzťahu k rozhodnutiu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.11.2009, sp. zn. I. ÚS 363/09 uvádzam, že uvedené rozhodnutie nie je možné použiť na danú situáciu, nakoľko skutkový stav uvedeného rozhodnutia je od posudzovaného odlišný a navyše ústavný súd sa vo svojom rozhodnutí definovaním „iného priestoru“ zaoberal len na okraj, a to bez náležitého zdôvodnenia a zohľadnenia konštantnej rozhodovacej činnosti iných súdov, resp. bez toho, že by sa s touto judikatúrou nejakým spôsobom vysporiadal. V neposlednom rade uvádzam, že z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu je pritom zrejmé, že za iný priestor v zmysle § 99 ods. 2 TP považuje aj motorové vozidlo ako hnutelnú vec. V tejto súvislosti poukazujem napríklad na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 37/2011 zo dňa 25.10.2011, kde najvyšší súd vylúčil vykonanie prehliadky motorového vozidla bez príkazu alebo súhlasu prokurátora, teda za podmienok uvedených v ust. § 101 ods. 3 TP a vyslovil, že pri prehliadke motorového vozidla išlo o prehliadku iného priestoru, ktorá mala byť vykonaná, avšak nebola v súlade s ust. § 101 TP. V danej súvislosti tak iba dopĺňam, že sa skutočne jedná o ojedinelý a okrajový právny názor, ktorý je zjavne v rozpore s konštantnou judikatúrou či už najvyššieho súdu, ale aj samotného ústavného súdu, kde neexistuje iné obdobné rozhodnutie, ale naopak, existujú dokonca neskoršie rozhodnutia posudzujúce zákonnosť prehliadky motorového vozidla ako iného priestoru (napr. IV. ÚS 301/2011, II. ÚS 31/2012 a pod.).“

S ohľadom k uvedenému na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obhajca obžalovaného navrhol zrušiť a vrátiť vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie hlavne z dôvodu, že vo veci bolo v prípravnom konaní vypočutých päť policajtov, z ktorých ani jeden nebol vypočutý na hlavnom pojednávaní a výpovede boli čítané v rozpore s ustanovením § 263 Tr. por. V prípade, ak by odvolací súd tento návrh neakceptoval, obhajca navrhol napadnutý rozsudok zrušiť s tým, že odvolací súd sám oslobodí obžalovaného spod obžaloby, keď poukázal na to, že už v roku 2010 príslušný vyšetrovateľ zastavil trestné stíhanie pre súdený skutok, a zároveň poukázal na viaceré rozhodnutia rôznych prokuratúr, ktoré konštatovali pochybenia policajtov pri obdobnom postupe, ako to bolo v prípade obžalovaného.

Proti tomuto rozsudku, čo do výroku o treste, podal odvolanie aj prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline. Podanie odvolania odôvodnil nasledovne: „Súd po aplikácii asperačnej zásady upravenej v § 41 ods. 2 Trestného zákona uložil obžalovanému trest na spodnej hranici zvýšenej trestnej sadzby 10 až 20 rokov. Pri ukladaní trestu však nedostatočne prihliadol na skutočnosť, že obžalovaný spáchal 4 úmyselné trestné činy - obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi, zločin vydierania a prečin krádeže a prečin ublíženia na zdraví. Samotná skutočnosť, že súd nemôže prihliadať na prítiažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a § 37 písm. m) Trestného zákona, by nemala znamenať, že sa automaticky prikloní k spodnej hranici tejto sadzby. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, prihliadnúc na ochranu spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, individuálnu a generálnu prevenciu, ako aj na represívnu stránku trestu a potrebu vyjadrenia morálneho odsúdenia páchatel'a spoločnosťou, je podľa môjho názoru potrebné uložiť obžalovanému trest odňatia slobody v hornej polovici trestnej sadzby.“ Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v časti

výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám a zmenil rozsudok v napadnutej časti v neprospech obžalovaného.

K odvolaniu krajského prokurátora sa vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu obžalovaný nasledovne: „S vyššie uvedenou argumentáciou prokurátora krajskej prokuratúry sa jednoznačne nestotožňujem, pričom poukazujem na odôvodnenie môjho odvolania zo dňa 13.9.2013. Z môjho odvolania totiž jednoznačne vyplýva, že som nemohol naplniť skutkovú podstatu trestného činu (obzvlášť závažného zločinu) podľa ust. § 172 ods. 2 písm. a) TZ, nakoľko som v minulosti nebol odsúdený za trestný čin, ktorý by zodpovedal trestnému činu podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) TZ a dokonca som nemohol naplniť ako skutkovú podstatu trestného činu (zločinu) podľa ust. § 172 ods. 1 TZ, pretože zaistené množstvo drogy bolo v objeme, ktoré som mal pre osobnú spotrebu (nepresahovalo desaťnásobok mojej obvykle jednorazovej dávky - viď ust. § 135 ods. 2 TZ). V tejto súvislosti súčasne poukazujem aj na jednu zo základných zásad trestného konania vyplývajúcu z ust. § 2 ods. 4 zákona č. 301/2005 Z.z., Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len TP“) - „in dubio pro reo“, teda „v pochybnostiach v prospech obžalovaného.“ Za daných okolností je preto zjavne nesprávna argumentácia krajskej prokuratúry, nakoľko tá vychádza z toho, že som mal spáchať obzvlášť závažný zločin. Aj keby som čisto teoreticky pripustil spáchanie obzvlášť závažného zločinu, ani takáto skutočnosť by nič nemenila na fakte, že uložený trest nie je neprimerane mierny a v podstate zo samotného odvolania nie je zrejmé, prečo ho za taký považuje krajská prokuratúra. Okresný súd totiž vysvetlil, prečo uložil - za prihladnutia ku všetkým relevantným skutočnostiam - daný trest a nie je preto pravdou, že by sa okresný súd automaticky priklonil k spodnej hranici sadzby 10 až 20 rokov. Súčasne ani obecný odkaz na prevenciu a na represívnu stránku trestu nemôže sám osebe odôvodňovať uloženie trestu odňatia slobody v hornej polovici trestnej sadzby. S ohľadom na uvedené vyššie uvedené skutočnosti teda navrhujem, aby krajský súd, v súlade s ust. § 319 TP, odvolanie krajskej prokuratúry ako nedôvodné zamietol.“

Krajský súd na podklade odvolaní preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom mal na zreteli aj povinnosť prihladnúť na všetky prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného ani odvolanie krajského prokurátora nie je dôvodné.

Okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal základné zásady trestného konania uvedené v § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7, práva na obhajobu - § 2 ods. 9, voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14. Odvolací súd teda konštatuje, že súd prvého stupňa dospel k vyhlásenému rozsudku po bezchybnom procesnom postupe a v súlade so všetkými procesnými ustanoveniami, ktoré tento proces upravujú.

K výroku o vine

Okresný súd po vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu ustálil vo výroku o vine svojho rozsudku priebeh skutkového deja, zodpovedajúci všetkým vykonaným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa.

Právna kvalifikácia súdeného skutku ako obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák. aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávaneho skutku práve podľa vyššie uvedeného zákonného ustanovenia.

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd stručne, jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Okresný súd zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil aj výrok o treste. Odôvodnenie rozsudku teda učinil súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 Tr. por.

Závery okresného súdu, prezentované vo výrokovej časti rozsudku a vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku, si v celom rozsahu krajský súd osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje.

Krajský súd konštatuje, že obžalovaný je usvedčovaný zo súdeného skutku predovšetkým vlastným priznaním sa k tomu, že v čase spáchania skutku bol závislým užívateľom pervitínu a injekčná striekačka obsahujúca pervitín, nájdená v aute, bola jeho, ako i výpoveďou svedkov - A. U. a P. M. (službukonajúcich policajtov), ktorí pri služobnom zákroku, ktorým plnili úlohy Policajného zboru Slovenskej republiky, predmetnú injekčnú striekačku s obsahom pervitínu našli pri prehliadke motorového vozidla, ktorý viedol obžalovaný. Skutočnosť, že predmetná injekčná striekačka patrila obžalovanému, uviedol v prípravnom konaní aj svedok S. K., ktorého obžalovaný v motorovom vozidle viezol.

V predmetnom trestnom konaní teda nebola sporná skutočnosť, že injekčnú striekačku s obsahom drogy pervitínu mal vo svojej držbe obžalovaný Q. I., ktorý s ňou disponoval a bol konzumentom označenej drogy. Spornou skutočnosťou a primárnou námietkou obžalovaného, prednesenou tak v prvostupňovom, ako i v odvolacom konaní, ostalo len posúdenie toho, koľkým obvykle jednorazovým dávkam zaistené množstvo pervitínu zodpovedá, ktorá skutočnosť je prioritnou pre právnu kvalifikáciu súdeného skutku.

Kým obžalovaný sa s poukazom na publikované komentáre k Trestnému zákonu, účinnému od 1.1.2006, a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Tz 17/2001, celkom z logických príčin domáhal subjektívneho, a nie objektívneho prístupu pri stanovení obvykle jednorazovej dávky drogy, t.j. aby sa obvykle jednorazová dávka drogy stanovovala podľa závislosti konzumenta (čo by v danom prípade po overení hodnovernosti tvrdení obžalovaného o stupni jeho závislosti bolo v jeho prospech), a nie podľa objemového kritéria, pri ktorom sa žiadna závislosť konzumenta drogy nezohľadňuje, teda nezisťuje sa, aké konkrétne množstvo a koncentrácia drogy zodpovedá u tohto konzumenta obvykle jednorazovej dávke. Dôvody tohto prístupu už dostatočne a erudovane vysvetlil okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Okresný súd oprel svoje úvahy o právny názor tunajšieho trestnoprávneho kolégia prezentovaný v prijatom judikáte Jtk 14/2011 zo 16.11.2011, ktorý sa týkal stanovenia obvykle jednorazovej dávky konopy - marihuany. Uvedený judikát vychádzajúci z uznesenia tunajšieho krajského súdu, sp.zn. 1To/86/2011 z 20.9.2011, je zrejme obhajobe známy, keďže časť odvolacích námietok je úplne totožná s námietkami, ktoré boli prednesené sťažovateľom v rámci konania o sťažnosti v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp.zn. 1To/86/2011. Krajský súd aj v danom prípade zostáva zástancom tohto objektívneho prístupu, v zmysle ktorého rozhodujúcim kritériom pre určenie obvykle jednorazovej drogy je kvantitatívne určenie - t.j. aký objem omamnej, resp. psychotropnej látky u jej konzumentov všeobecne postačuje na výrobu (prípravu) jednorazovej dávky. Podľa názoru odvolacieho súdu pojem „obvykle“ nemožno vykladať subjektívne vo vzťahu ku konkrétnemu konzumentovi drogy, ale všeobecne vo vzťahu ku konkrétnej droge, ktorá sa na čiernom trhu predáva výlučne podľa kvantitatívnych kritérií. V danom prípade sa odvolací súd stotožnil s názorom okresného súdu vychádzajúcim aj zo zistení Národného monitorovacieho centra pre drogy zriadeného pri Úrade vlády Slovenskej republiky, v zmysle ktorého za obvykle jednorazovú dávku psychotropnej látky pervitínu možno považovať množstvo tejto látky v objeme 0,1 ml. Takto umožňuje vylúčiť tendenčnosť tvrdení konzumenta, ktorý môže zveličovať, či skresľovať množstvo drogy reprezentujúcej obvykle jednorazovú dávku drogy, aby dosiahol jej priaznivejší počet. Najpodstatnejším z hľadiska trestného práva však je, že objektívny prístup umožňuje zabrániť neprípustnému rozdielu medzi trestnosťou konania prvokonzumenta a dlhodobého užívateľa drogy. Pokiaľ by zákonodarca v dôsledku kategorizácie konzumentov drog podľa stupňa ich závislosti sledoval odlišné zaobchádzanie s konzumentmi drog, tak by to nepochybne expressis verbis vyjadril v litere zákona. V tomto smere nestačí len poukazovanie na komentáre k trestným kódexom, keďže tieto prezentujú len to, ako ustanovenie zákona vykladá autor komentára, a nie sú prameňom práva v pravom zmysle slova. Podľa názoru krajského súdu subjektívny prístup založený na posudzovaní závislosti toho-ktorého konzumenta drogy, ktorý nemusí v konečnom dôsledku vyznieť v prospech každého trestne stíhaného konzumenta drogy (napr. ak je prvokonzument, či začínajúci užívateľ drogy prichytený s väčším množstvom dávok, ktoré si zabezpečil do zásoby), nemá vzhľadom na už aj vyššie uvedené argumenty opodstatnenie.

K ďalšej odvolacej námietke, vytýkajúcej okresnému súdu právne posúdenie skutku aj podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty § 172 ods. 2 písm. a) Tr. zák., odvolací súd uvádza, že sa v celom rozsahu stotožňuje s tým, čo v tomto smere uviedol už okresný súd. Aj odvolací súd dospel k záveru, že

u obžalovaného ide o špeciálnu recidívu (čím naplnil kvalifikovanú skutkovú podstatu podľa § 172 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.), keďže obžalovaný už bol za taký čin v minulosti odsúdený (pričom toto predchádzajúce odsúdenie nie je zahladené), a to rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/182/2003 z 9.3.2005 v spojení s uznesením tunajšieho krajského súdu, sp.zn. 1To/177/2005 z 2.8.2005, ktorým bol uznaný za vinného okrem iného aj zo spáchania trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. b), d) Tr. zák., účinného do 31.12.2005, t.j. zákona č. 140/1961 Zb.

Odvolačný súd pripomína, že trestná zodpovednosť za trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 Tr. zák., účinného do 31.12.2005, bola založená bez ohľadu na množstvo takejto látky a bez ohľadu na to, či takúto látku páchateľ vyrobil, vyvážal, dovážal, prevážal, kúpil, vymenil, inak zadovážil, predával, inak sprostredkoval, prechovával po akúkoľvek dobu pre seba alebo pre iného. Skutková podstata obsiahnutá v § 187 Tr. zák., účinného do 31.12.2005, takéto rozlišovanie medzi tým, kto mal byť konečným konzumentom drogy (či páchateľ alebo osoba odlišná od páchateľa), vôbec neobsahovala. Zo skutkovej podstaty trestného činu podľa § 187 Tr. zák., účinného do 31.12.2005, bolo vylúčené neoprávnené prechovávanie omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora pre vlastnú spotrebu, ktoré bolo postihované podľa § 186 Tr. zák., účinného do 31.12.2005. Prechovávaním omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora pre vlastnú potrebu sa podľa § 89 ods. 12 Tr. zák., účinného do 31.12.2005, rozumelo mať neoprávnené v držbe po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor v množstve, ktoré zodpovedá najviac obvykle jednorazovej dávke na použitie, a to pre osobnú spotrebu. O „neoprávnenú držbu“ omamnej látky, psychotropnej látky, jedu alebo prekurzora podľa § 187 Tr. zák., účinného do 31.12.2005, išlo teda v prípade, ak sa tieto látky prechovávali vo väčšom množstve, než aké zodpovedalo obvykle jednorazovej dávke, a to bez ohľadu, či v skutočnosti páchateľ mal takúto látku v neoprávnenej držbe pre vlastnú spotrebu alebo pre iného. Vtedajšia právna úprava - zákon č. 140/1961 Zb. (Trestný zákon účinný do 31.12.2005) teda na rozdiel od súčasnej právnej úpravy - zákona č. 300/2005 Z.z. (Trestného zákona účinného od 1.1.2006) neobsahovala také interpretačné ustanovenie, ktoré by vzhľadom na množstvo neoprávnené prechovávanej „drogy“ umožňovalo automaticky považovať konanie páchateľa za „dílerstvo“. Z výroku o vine v rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/182/2003 z 9.3.2005, konkrétne z právnej vety jednoznačne vyplýva, že Q. I. v bode 2/ označeného rozsudku „neoprávnené psychotropnú látku inak zadovážil a prechovával po akúkoľvek dobu“, pričom v právnej vete nie je ani zmienka o tom, či tak mal robiť pre seba alebo inú osobu. Zo skutkovej vety označeného rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 2T/182/2003 z 9.3.2005 zároveň vyplýva, že obžalovaný neoprávnené prechovával „18 ks skladačiek hmotnosti asi 1700 mg s obsahom 680 mg čistej 100 % látky metamfetamínu (pervitín), 1 ks umelohmotnej injekčnej striekačky s bielym práškom celkovej hmotnosti 140 mg s obsahom 56 mg čistej 100 % látky metamfetamínu (pervitín)“, čo by aj podľa názoru odvolacieho súdu umožňovalo podľa súčasnej právnej úpravy tento skutok kvalifikovať podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Tr. zák., účinného od 1.1.2006.

K námietke obžalovaného, vytykajúcej nezákonnosť získania usvedčujúceho dôkazu - injekčnej striekačky obsahujúcej pervitín, odvolací súd poukazuje na právny názor uvedený vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí vydanom v tomto konaní - v uznesení, č.k. 1To/115/2012-171 z 15.1.2013, na ktorom v celom rozsahu zotrúva. Vzhľadom na to, že predmetné uznesenie krajského súdu je obidvom stranám konania známe, odvolací súd nepovažuje za potrebné opakovať jeho obsah. Vykonané dôkazy v ich súhrne bezpečne preukazujú a ani odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že skutok uvedený v napadnutom rozsudku sa stal, tento spáchal obžalovaný Q. I. a vykazuje všetky znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák. Tento záver nedokážu spochybníť ani skutočnosti prezentované obžalovaným v jeho odvolaní.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

K odvolacím námietkam obžalovaného, vytykajúcim súdu prvého stupňa spôsob hodnotenia dôkazov, krajský súd poznamenáva, že okresný súd po vykonaní rozsiahleho dokazovania vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa neodporuje základným princípom logického myslenia.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej do obsahu základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky nepatrí nielen povinnosť súdu vykonať účastníkom (stranou) konania navrhnuté dôkazy, ale ani právo účastníka (strany) konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdu ním navrhnutých dôkazom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (napr. I. ÚS 98/97).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04)

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Odvolací súd zdôrazňuje, že odvolateľ v prevažujúcej miere primárne namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Odvolanie je v podstate založené na opakovaných dôvodoch obhajoby obžalovaného použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S námietkami obžalovaného, skutkovými a právnymi, sa síce súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal, ale sporné otázky nastolené odvolaním vyriešil vlastným rozhodnutím odvolací súd.

K výroku o treste

Odvolací súd preskúmal aj výrok o treste a stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, pokiaľ ide o druh a výmeru uloženého trestu. Trest tak, ako bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, je v súlade so zákonom.

Okresný súd postupoval správne, keď obžalovanému uložil súhrnný trest odňatia slobody podľa asperačnej zásady za celú zbierajúcu sa trestnú činnosť - t.j. za všetky trestné činy spáchané vo viacčinnom súbehu, v danom prípade okrem obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. a) Tr. zák. aj za:

- krádež podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák. spáchaný v štádiu pokusu v spolupáchateľstve, za ktorý bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Dolný Kubín, č.k. 2T/21/2011-565 zo 7.9.2011 (vo vzťahu k Q. I. právoplatným toho istého dňa) na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, výkon ktorého mu bol podmienenčne odložený a určená skúšobná doba vo výmere 17 mesiacov;

- prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. d) Tr. zák., za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín č.k. 9T/15/2011-177 z 24.11.2011 (právoplatným 10.12.2011) na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov; výrok o treste uloženom trestným rozkazom sp.zn. 2T/21/2011 zo 7.9.2011 bol zrušený;

- zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č.k. 3To/38/2013-209 z 23.5.2013 (právoplatným toho istého dňa) uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 a pol roka; zároveň boli zrušené výroky o treste v rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 9T/15/2011 a v trestnom rozkaze, sp.zn. 2T/21/2011; takto uložený trest odňatia slobody obžalovaný v čase rozhodovania odvolacieho súdu vykonával.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj s úvahami okresného súdu ohľadne poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Keďže krajský prokurátor svojím odvolaním namietal len neprimeranosť uloženého trestu, spočívajúcu v jeho nízkej výmere, odvolací súd považuje za potrebné vyjadriť sa len k tejto primárnej odvolacej námietke.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represie) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov, vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých členov spoločnosti, robí z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest pritom nesmie byť prostriedkom na riešenie iných spoločenských problémov. Preto Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiadúce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcía medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. V treste je teda obsiahnuté aj spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, a to tak právne, ako aj etické.

Ustanovením, ktoré musí súd aplikovať pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu, je § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Osobu páchatel'a treba hodnotiť vo všetkých súvislostiach. V rámci hodnotenia osoby páchatel'a nemožno obísť ani možnosti jeho nápravy.

Zásada proporcionálnosti trestu znamená, že trest musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu. Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchateľa a možnosti jeho nápravy.

Úsudok o možnosti nápravy páchateľa si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t.j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchateľa. Možnosť nápravy páchateľa konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchateľa na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitostí so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy páchateľa má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu a jeho postoj k spáchanému trestnému činu (Rt 23/1967). Záver súdu o možnosti nápravy páchateľa musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchateľov trestných činov, a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Súd prvého stupňa pri ukladaní trestov vychádzal zo spojenia a vzájomnej vyváženosti oboch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu.

Podľa názoru odvolacieho súdu súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov (t.j. pri dolnej hranici trestnej sadzby) je dostatočný - primeraný vo vzťahu k celej zbiehajúcej sa trestnej činnosti, a to tak na ochranu spoločnosti, ako aj na nápravu obžalovaného. Tento trest dostatočne, primerane a spravodlivo zohľadňuje účel trestu z hľadiska jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom takto uložený trest v plnej miere odzrkadľuje možnosť nápravy a pomery obžalovaného.

Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.